

הגבורה הוא פסל של אוסיפ צ'יקין, אמן יהודי, יליד ברית המועצות, שהיגר לארצות הברית, התיצר וזכה לפרסום רב בעולם הפיסול.

זו מול זו האשה המתכתית היא אלמונית, אפילו בשביל הממונה על גן הפסלים מטעם המוזיאון.

נערת פיקאסו תלויה בתוך אחד האולמות של המוזיאון. מתוך כבוד ליצירה ולמעמד, לבשה יהודית חליפה אלגנטית ושקפה בכחול לבן, משל עמנואלה קאן, מתכנתת אופנה צרפתייה, המלבישה עתה את צעירות פאריס.

יהודית מזור היא עתה יפהפיה אמריקאית מודרנית. זאת אומרת, חיוורת ורזה. היא משתמשת בכובע בעל שוליים ענקיים, המכסה לה את הפנים עד לצוואר. שני חורים מאפשרים לה לראות את אור השמש — דרך משקפיים כהים.

כל זה יוצר בעייה חמורה למדי: איך להסתובב בארץ בלי להשתוף. תשובתה של יהודית: אי-אפשר. וזאת, למרות שבאה מצר' יידת במיטב האביזרים להיות חיוורת. היא גורבת גרביים לבנים עבים, משחולת שלא

לצאת מבית הוריה בשעות הבוקר. ממה בכל זאת השתזפה? כנראה מן ה- מבטים הלוהטים של הגבר הישראלי. אם בכל זאת הסתכנה, וחשפה את יופיה העדין לקרני השמש בגן הפסלים, היה זה רק למען בעלה. הוא נשאר בניו-יורק, כי הסתכסך עם הפקידים הישראליים, שהת- עקשו בפעם האחרונה לגייס את אשתו ל- צבא, למרות היותה נשואה. היא החליטה לשתפו בחתיות המוזיאון החדש, והלכה מפסל לפסל כדי לאסוף מזכרות למענו.

איש ואשה שניהם תוצרת יש' ראלית, אם כי ה' נולד באמריקה.

פסל החרות אריסטיד מאיול קרא ליצירתו, "חרות בכבלים". יהודית ניצבת בדמותה.

מנוחת הלוחם כפי שעיבב אותה אמיל אנטואן בורדל, בפסלו "הלוחם ממונסאי" לא פחות מזו של יהודית מזור.

שלישיה המורכבת מיצירתו של ויליאם זוראק, אם וילד, ומיהודית מזור, שהצטרפה מן הצד. הפסל בולט על רקע מעקה הבטון האפור, משוך בנוצות זהב.